

Arrest

nr. 101 632 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 10 december 2012.

1.2. Op 11 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Trubuhovc (gemeente Istog, Kosovo) en bent u Kosovaars staatsburger. In 2006 veroorzaakte uw broer [S.] een dodelijk verkeersongeval. Enkel dagen na het incident vernam uw familie de identiteit van het slachtoffer. De

echtgenote van het slachtoffer bleek uw vroegere buurvrouw te zijn die na haar huwelijk met haar man in Ucë, een stadje op ongeveer 16 km van Istog, ging wonen. Toen uw vader dit nieuws vernam, trok hij samen met de dorpswijken naar de echtgenote van het slachtoffer. Hij deelde mee dat uw broer het ongeluk had veroorzaakt en bood als schadevergoeding 1.000 euro aan de familie. De familie aanvaardde het geld, maar stelde dat de dood van hun zoon alsnog gewroken zou worden. Uw vader ondernam nadien nog een poging om de families te verzoenen en bood opnieuw een som geld aan. De familie van het slachtoffer weigerde echter op dit voorstel in te gaan. Ze waarschuwden tevens uw vader dat alle mannelijke leden van uw familie een potentieel doel van bloedwraak waren. Sindsdien was u op uw hoede en kwam u enkel nog buiten om uw neef [N.] [...] te ontmoeten en hem te helpen bij zijn problemen. Ook uw vader was op zijn hoede. Aangezien hij uw gezin onderhield, ging hij enkel buiten met uw broer [S.] om het land te bewerken. Uw andere broer, die politieagent is, kon een normaal leven leiden en zijn werk voortzetten. U ontving tot uw komst naar België geen concrete bedreigingen van de familie van het slachtoffer en er deden zich geen concrete incidenten voor, maar u kon niet langer in zulke onzekerheid leven. Los van de bloedwraak, kreeg u in augustus 2012 problemen met uw eigen familie. Zo was de familie van uw neef [N.], de zoon van uw zus, gekant tegen zijn relatie met [M.]. [M.] was namelijk afkomstig uit hetzelfde dorp als [N.]. Volgens de regels van de "Kanun van Leke Dukagjini" die in het dorp van [N.] en [M.] nog strikt worden opgevolgd, was hun relatie verboden. Ondanks alles zetten [N.] en [M.] hun relatie verder en besloten ze te trouwen. Op 15 augustus 2012 werd u door [N.] opgebeld. Hij deelde u mee dat hij door zijn vader uit het huis werd gezet en vroeg u om hulp. Hierop bracht u [N.] naar een hotel in Istog. Intussen belde uw vader u op. Hij wilde u dringend spreken. U werd thuis opgewacht door uw familie en door de familie van [N.]. Ze namen het u kwalijk dat u hun standpunt niet steunde en dat u [N.] hielp. Uw vader en uw broers sloegen u. Uw vader deelde u mee dat u thuis niet langer welkom was. Hierop ging u naar [N.] en besloot u om met hem een kleine leegstaande berghut te betrekken. Diezelfde nacht belde [N.] u op en deelde u mee dat ook [M.] uit haar ouderlijk huis was gevlucht. Na dit telefoontje ging u Mirjete met een taxi oppikken en bracht u haar naar de berghut. Sinds 15 augustus 2012 bent u niet meer naar uw ouderlijk huis teruggekeerd. Op 10 oktober 2012 trouwde [N.] in stilte met [M.]. Enkel twee getuigen woonden de trouwplechtigheid bij. U hield buiten de wacht aan het stadhuis om betrokkenen te waarschuwen ingeval één van uw families zou opdagen. Begin december 2012 besloot u om Kosovo te verlaten. Op 7 december 2012 verliet u Kosovo samen met [M.] en uw neef [N.]. Op 10 december 2012 kwam u in België aan waar u diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart en uw rijbewijs.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Wat uw verklaringen betreft, geïllustreerd te worden door de familie van het slachtoffer dat in 2006 omkwam bij een verkeersongeval veroorzaakt door uw broer [S.], dient gewezen te worden op een aantal elementen waardoor er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde bloedwraakzaak.

Vooreerst legde u geen enkel begin van bewijs voor aangaande de oorzaak van de bloedwraak (i.e. het dodelijk verkeersongeval), noch over de bloedwraak die na het ongeval zou uitgeroepen zijn. Hoewel u verklaarde dat zulke bewijzen (zoals de veroordeling van uw broer, bewijzen van het verkeersongeval)

bestaan, stelde u dat u onmogelijk deze bewijzen aan het Commissariaat-generaal kon bezorgen aangezien u zich niet in Kosovo bevindt (CGVS, p. 9). Zulke motivering is niet afdoende. Er kan redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij al het mogelijke verricht om alle elementen en documenten aan te brengen die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat het hoogst opmerkelijk is dat u de naam van het verkeersslachtoffer niet kent met wiens familie uw familie in bloedwraak verkeert. Uw broer [S.] werd namelijk veroordeeld voor onvrijwillige doodslag van deze persoon. Uw vader ondernam ook een verzoeningspoging bij de familie van het slachtoffer. Overigens verklaarde u ook dat de schoonbroer van het slachtoffer uw buur in Kosovo was (CGVS, p.10).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw verklaringen betreffende uw bewegingsvrijheid in Kosovo. U verklaarde, naar aanleiding van de bloedwraak waarin alle mannen van uw familie dreigden gedood te worden (CGVS, p.8), dat u sinds 2006 thuis opgesloten leefde. Uit uw verklaringen en de verklaringen van uw neef [N.] blijkt echter dat u meerdere malen het huis verliet en wel degelijk over een bepaalde bewegingsvrijheid beschikte. Zo bezocht u regelmatig uw neef [N.] en stond u [N.] bij tijdens zijn problemen (CGVS, p.8-9 en CGVS neef, p.7). U heeft zich in 2010 persoonlijk begeven naar de administratie van de gemeente om uw paspoort af te halen (CGVS, p.3). Het is nochtans eigen aan een bloedwraak dat de geveiseerde, van zodra de wraak wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden. Uw bewering dat u zich bewust was van het risico toen u zich naar buiten begaf (CGVS, p. 8-9), is, gelet op de ernst van het risico, namelijk gedood te worden, geenszins afdoende en niet geloofwaardig in zijn context. Uit dezelfde informatie blijkt dat wanneer er een zaak van bloedwraak uitbreekt, alle mannelijke leden van de familie van de dader zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten. Alle taken worden dan door de vrouwelijke familieleden overgenomen. U verklaarde dat ook uw vader en uw broer [S.] de woning verlieten om het land te bewerken (CGVS, p.3 en 8). Uw oudere broer, die politieagent is, bleef volgens uw verklaring zijn werk bij de politie gewoon voortzetten (CGVS, p. 8). Uw houding en de houding van uw familieleden stroken niet met die van een familie die daadwerkelijk het slachtoffer vreest te worden van een bloedwraak.

Mocht u asielrelaas geloofwaardig zijn, quod non, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u en uw familieleden bij eventuele concrete problemen met de familie van het slachtoffer geen of geen afdoende beroep konden/zouden kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er voor u een reëel risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht, dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Internationale bescherming pas kan worden verleend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen.

Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 3). Desondanks heeft noch u noch iemand anders van uw familie van de bedreigingen vanwege de familie van het slachtoffer ooit klacht neergelegd bij de in Kosovo aanwezige politie en/of veiligheidsinstanties. U deed dit niet omdat de politie u toch niet zou helpen aangezien uw broer het verkeersongeval had veroorzaakt (CGVS, p. 9). Deze verklaring betreft een louter blote bewering die niet gestoeld is op enig objectief gegeven. Bovendien stelde u, ofschoon uw broer politieagent is, via hem geen stappen noch informatie ingewonnen te hebben om bescherming te krijgen (CGVS, p. 9). U deed dit niet omdat u familie bent van de dader en dit vervolgens de situatie enkel zou verergeren. Zulke motivering is niet afdoende voor uw nalaten de autoriteiten van uw problemen op de hoogte te stellen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Volledigheidshalve kan hier nog gewezen worden op de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie waaruit blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal - is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in

Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Tot slot heeft u voor wat betreft de bloedwraak niet aannemelijk gemaakt dat u zich wegens motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om mogelijke problemen met de familie van het slachtoffer te vermijden. U verklaarde in dit verband dat u zich niet elders in Kosovo kan vestigen omdat Kosovo klein is en u vroeg of laat opgespoord zal worden (CGVS, p. 9). Dit is een bouté [sic] bewering die niet gestoeld is op enig objectief gegeven.

Wat uw ander asielmotief betreft - u verklaarde problemen gekend te hebben met uw familie omdat u de relatie van uw neef [N.R.] met zijn vrouw [M.R.] steunde (CGVS, p.5 e.v.) - dient vastgesteld te worden dat dit motief volledig steunt op de asielmotieven uiteengezet door uw neef [N.R.]. In dit verband dient vastgesteld te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw neef [N.] een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen en luidt als volgt:

"Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal elementen in uw verklaringen die uw geloofwaardigheid sterk op de helling zetten. Niettegenstaande u oorspronkelijk meermaals ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaarde slechts enkele dagen in een leegstaande berghut verbleven te hebben vooraleer u Kosovo verliet in december 2012 (CGVS, p.3-4 en 7-8), stelde u tevens uw intrek in deze hut te hebben genomen op dezelfde dag dat u uit uw ouderlijk huis werd gezet, namelijk op 15 augustus 2012. Gewezen op dit grote tijdshiaat, stelde u dat uw eerdere verklaringen met betrekking tot de duur van uw verblijf in de berghut niet klopten en dat u wel degelijk al sinds 15 augustus 2012 in deze berghut woonde (CGVS, p.8). U verwees hierbij dat u door uw verstrooidheid eerder voor het Commissariaat-generaal geen duidelijke verklaringen hieromtrent aflegde. Gezien u meermaals duidelijk herhaalde in december 2012 uw introk genomen te hebben in de berghut en er slechts enkele dagen verbleef alvorens naar België uit te wijken, is uw uitleg niet afdoende uitleg.

Verder dient opgemerkt te worden dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde interesse in het christendom en uw wil zich tot het katholicisme te bekeren. Zo ontbreekt het u aan een elementaire basiskennis betreffende het christendom, wat gelet op uw concrete plannen om voor de katholieke kerk te trouwen en u vooreerst te laten dopen en uw bewering al de Bijbel te hebben gelezen en meermaals te hebben besproken met de geleerde [X.], toch redelijkerwijze van u verwacht mag worden. Zo kent u de heilige sacramenten niet en weet u niet wie de vader van Jezus is (CGVS, p.11). Verder heeft u nooit van de apostelen gehoord (CGVS, p. 11). Evenmin kent u de evangelisten (CGVS, p.11). U kent het laatste avondmaal niet (CGVS, p.11). Hoewel u verklaarde in Kosovo een halsketting met een kruis te hebben gedragen , kent u de symbolische waarde niet van een kruis binnen het katholieke geloof. Tot slot weet u niet welke betekenis Pasen heeft. U raakte niet verder dan te stellen dat

het een groot kerkelijk feest is (CGVS, p.11-12). Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde interesse in het christendom en uw wil zich te bekeren tot het katholicisme, kan er evenmin geloof gehecht worden dat uw problemen met uw familie ten dele ingegeven zijn door uw geloofsovertuiging.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen met uw familie geen of niet afdoende een beroep zou kunnen doen op de hulp van/ bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Van een asielzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u geenszins gedaan heeft. Internationale bescherming kan pas worden verleend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. Hierbij dient erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 3), Uw echtgenote kende evenmin problemen met de Kosovaarse autoriteiten (CGVS partner, p.2) Desondanks heeft u uw problemen nooit aangekaart bij de in Kosovo aanwezige veiligheidsinstanties. U deed dit niet omdat uw vader en oom voor de politie in Istog werken en u omdat vreest dat uw eventuele ingediende klacht bij de lokale politie de situatie met uw familie zou verergeren (CGVS, p.9). Deze verklaringen betreffen louter veronderstellingen die niet gestoeld zijn op enig objectief gegeven. Dat een individuele agenten corrupt en beïnvloedbaar zouden zijn, impliceert ook niet dat de Kosovaarse politie in haar geheel slecht zou functioneren. In dit verband blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, deze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk. In overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Gelet op alle voorgaande elementen kan gesteld worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verder bracht u geen afdoende argumenten aan waarom u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan voornoemde problemen met uw familie, die louter lokaal van aard zijn, te ontkomen. Naast de problemen met uw familie, verklaarde u met niemand anders problemen in Kosovo te hebben gekend (CGVS, p.3). U stelde, net als uw echtgenote dat Kosovo klein is en dat u vroeg of laat toch opgespoord zou worden binnen Kosovo (CGVS, p.10; CGVS partner, p.6). Dit is een bonte bewering, die niet is gebaseerd op objectieve gegevens.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen louter uw persoonsgegevens, die op zich door mij niet worden betwist, en werpen geen ander licht op de bovenstaande appreciatie. Evenmin wordt er getwijfeld aan uw burgerlijke status."

Gelet op voorgaande kan uw asielaanvraag evenmin in overweging worden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

Uw identiteitskaart en rijbewijs bevestigen fouter uw persoonsgegevens, die op zich door mij niet worden betwist, en aldus geen ander licht werpen op de bovenstaande appreciatie.

C.Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, de schending aan van “de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de Vreemdelingenwet”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door zijn familie en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden. Immers diverse familieleden van verzoeker behoren tot de politie, tevens was er een vendetta uitgesproken omwille van een dodelijk verkeersongeval waarbij verzoeker betrokken was. Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en geslagen werd en dit omwille van het feit dat er een vendetta was uitgesproken en het feit dat hij zijn neef [N.] geholpen heeft.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor familie die hem viseren omwille van het feit dat hij zijn neef geholpen en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Tevens is er nog steeds de vendetta die er aanwezig is omwille van een ongeval waarbij verzoeker betrokken was. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker omwille van het feit dat hij zijn neef [N.] geholpen heeft en omwille van de bloedwraak.

Verzoeker heeft wel degelijk problemen gekend omwille van de vendetta en zijn bewegingsvrijheid was zeer beperkt. Verzoeker kon slecht zeer beperkt en met de nodige voorzichtigheid buitenkomen.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tevens zijn er zeer weinig tot geen tegenstrijdigheden met de aanvraag van [N.] en zijn echtgenote.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt en omwille van zijn problemen met zijn familie en het feit dat hij hiervoor onvoldoende geholpen wordt door de autoriteiten.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.2. Verzoeker beroept zich in wat als een tweede middel kan worden beschouwd en gelet op zijn ondersteunend betoog op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens voert hij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 11.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkeheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg stelt dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten. Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. van het CGVS is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen en dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 11,01,2013 van het CGVS te vernietigen."

2.3. Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden zij samen behandeld.

2.4. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Waar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog gewag maakt van een schending van "*de bepalingen van de Vreemdelingenwet*", merkt de Raad op dat hij nalaat uiteen te zetten welke bepalingen van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht derwijze dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

2.5. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de "*regels van behoorlijk bestuur*", gaat de Raad er gelet op het ondersteunend betoog van verzoeker van uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering van een beslissing eventueel kort is, houdt niet in dat deze niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissing van de verwerende partij "*volledig op onjuiste motieven gesteund is*" en "*onjuist en onvoldoende gemotiveerd (is) door middel van niet-bewezen veronderstellingen*", zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij herinnert erin aan het opzet van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en specificeert, *“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.”*

2.8. De bewijslast inzake een gegronde vrees voor vervolging ligt bij verzoeker en het is niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.”*

2.9. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker in het bezit is van een Kosovaarse identiteitskaart en van een rijbewijs. Verzoeker betwist niet dat dit enige stukken zijn die hij heeft neergelegd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen in zijn verzoekschrift dat hij *“dienstdoende bewijsstukken”* in het kader van zijn vrees voor zijn leven heeft bijgebracht, minstens laat hij na te specificeren welke dan wel deze bewijsstukken zijn waarmee geen rekening gehouden werd.

2.10. Het betoog van verzoeker is doorspekt met de woorden *“wel degelijk”*, en globaal geeft verzoeker blijk van de overtuiging dat de aangebrachte problemen in zijn herkomstland duiden op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens dat hij in aanmerking komt voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dat de bestreden beslissing niet deugt maar hiermee kan hij de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker laat na te concretiseren op welk vlak verwerende partij bijkomend onderzoek had dienen te verrichten. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niets in concreto inbrengt tegen de reeds voldoende schragende vaststelling in de bestreden beslissing voor wat betreft zijn vrees voor bloedwraak, *“Tot slot heeft u voor wat betreft de bloedwraak niet aannemelijk gemaakt dat u zich wegens motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om mogelijke problemen met de familie van het slachtoffer te vermijden. U verklaarde in dit verband dat u zich niet elders in Kosovo kan vestigen omdat Kosovo klein is en u vroeg of laat opgespoord zal worden (CGVS, p. 9). Dit is een bouté [sic] bewering die niet gestoeld is op enig objectief gegeven.”* Voorts slaagt verzoeker er niet in een andere kernvaststelling in de bestreden beslissing onderuit te halen met betrekking tot de aangehaalde bloedwraak. Zo brengt verzoeker niets in concreto in tegen de gemotiveerde kernvaststelling in de bestreden beslissing dat hij een beroep kan doen op de hulp van/bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten, die steun vindt in het administratief dossier, waarbij nader gespecificeerd wordt: *“Hierbij kan erop gewezen worden dat u verklaarde zelf nooit problemen gehad te hebben met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p. 3). Desondanks heeft noch u noch iemand anders van uw familie van de bedreigingen vanwege de familie van het slachtoffer ooit klacht neergelegd bij de in Kosovo aanwezige politie en/of veiligheidsinstanties. U deed dit niet omdat de politie u toch niet zou helpen aangezien uw broer het verkeersongeval had veroorzaakt (CGVS, p. 9). Deze verklaring betreft een louter blote bewering die niet gestoeld is op enig objectief gegeven. Bovendien stelde u, ofschoon uw broer politieagent is, via hem geen stappen noch informatie ingewonnen te hebben om bescherming te krijgen (CGVS, p. 9). U deed dit niet omdat u familie bent van de dader en dit vervolgens de situatie enkel zou verergeren. Zulke motivering is niet afdoende voor uw nalaten de autoriteiten van uw problemen op de hoogte te stellen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden”*. Evenmin brengt verzoeker iets in concreto in tegen de verwijzing in de bestreden beslissing naar de beslissing die getroffen werd ten aanzien van zijn neef N., voor zover zijn asielrelaas steunt op de asielmotieven die door zijn neef werden uiteengezet. Het is niet omdat er geen tegenstrijdigheden werden opgemerkt tussen verzoekers relaas aangaande het wedervaren van zijn neef N. en zijn rol hierin en het asielrelaas van zijn neef N. dat de verwijzing naar de beslissing die getroffen werd t.a.v. zijn neef N. komt te wankelen.

2.11. Voorts mist een deel van verzoekers betoog feitelijke grondslag. Zo kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden, *“In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing”* noch *“Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op*

niets gestaafd is” en al evenmin “het verhaal van verzoeker (is) bedrieglijk of “het volledige verhaal en haar vluchtmotieven (...) zijn bedrieglijk”. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestreden beslissing getroffen heeft “omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen”.

2.12. Met zijn afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.13. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst. Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.14. Het derde middel van verzoeker is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake non-discriminatie, in casu in combinatie met artikel 3 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.15. Verzoeker vreest voor zijn leven bij terugkeer naar hun land van herkomst en is van oordeel dat het risico reëel is dat hij dan het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen en herhaalt in dit verband zijn asielmotieven maar te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker de door de verwerende partij gedane afwegingen in de bestreden beslissing niet kan ombuigen door simpelweg te poneren dat hij, gelet op de elementen dit zijn situatie kenmerken, terecht vreest voor zijn leven en voor een onmenselijke behandeling. Evenmin kan hij door louter te poneren dat de Kosovaarse autoriteiten hem onvoldoende kunnen beschermen tegen de problemen die hij ondervindt in zijn thuisland, de motivering in de bestreden beslissing onderuit halen aangaande de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Kosovaarse autoriteiten in het algemeen en de Kosovaarse politie in het bijzonder. Ten slotte blijkt uit niets dat verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft, laat staan dat hij het voorwerp zou uitmaken van een gedwongen terugkeer.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.16. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.17. De aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoeker over wat er hem allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en berust op een herhaling van zijn asielmotieven. Te dezen kan verwezen worden naar de bespreking van het voorgaande middel. Een schending van artikel 5 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat hij hier een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat hij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat hij zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat hij hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont hij echter geenszins in concreto aan dat hij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoeker voorts laat gelden dat het voor hem *“quasi onmogelijk”* is *“om in (zijn) land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden”*, merkt de Raad op dat dit andermaal niet meer is dan een bloot betoog.

2.18. Alleszins is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.19. Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten een familieleven in zijn land van herkomst te leiden of verder te zetten. Het verzoekschrift noch het administratief dossier bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar hij tevergeefs een asielaanvraag heeft ingediend en slechts sedert 2012 verblijft en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

Het vierde middel is ongegrond.

2.20. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd beroept verzoeker zich op *“humanitaire gronden”*.

Verzoeker betoogt als volgt

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds

geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd. Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans. Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken. Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.21. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA